מקור ברווז וציפורניים

בשביל יצרני הנעליים באיטליה הסתיימה גם שנת 63. מאות נעליים הוזרמו בשבוע שעבר לארמון פודסטה בבולוניה — לתצוגה הלאומית של אביב וסתו 1963. ריחפו שם מילים כמו — מהפכה, טירוף, שיגעון, מהן נותרה לבסוף, כמו תמיד, נעל נורמאלית, שמרנית, מסורבלת אפילו. לגיזרת נעל 63 הוצמד השם — קומט (שביט).

לקומט פנים מאורכות וחוד של ציפורן מעוגלת — בנעל על עקב. מקור הברווז מאפיין את הנעל הספורטיבית השטוחה.

התצוגה הלאומית באיטליה בישרה סולם צבעים חדש לגמרי: החרדל־צהוב. הכחול־פלדה, האדום־חום.

הגיזרה הפתוחה בצדדים תאפיין גם ב־שנה הבאה את נעלי הערב כלהלן:

נעל המכונה נעל רוכב האופניים תתפוס את מקום הסירה הספורטיבית החלקה. ה־נעל נרכסת בשרוך ותפורה מבד ועור, או משני עורות בצבעים נוגדים:

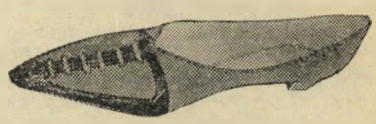

המוקאסינים בסיגנון הקאובוי חדרו ל־אופנה הגבוהה הפאריזאית כבר אשתקד, ויש כבר סיכויים רציניים לראות אותם בתל־אביב בעוד שנתיים:

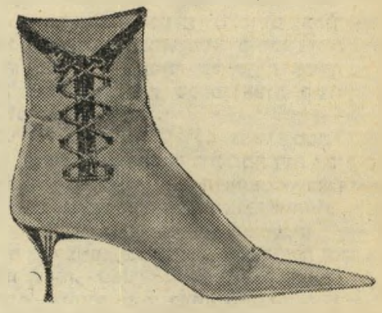

את הרעיון המהפכני היחידי של העונה הבאה תייצג נעל שלושת רבעים על עקב:

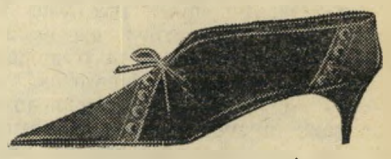

פרט לבאלרינה עם מקור הברווז:

תלך השנה הבאלרינה הדומה לספינה:

יצירות הסנדלרים האיטלקיים בתצוגה הלאומית לא עוררו התפעלות מיוחדת בקרב המבקרים הזרים, בעיקר הצרפתים, שהם המתחרים היחידים של איטליה בתיכנון נעליים. הללו כינו את האיטלקים בשם ההיתולי: סנדלרי הרוקוקו. כי האיטלקים לא הביאו לעולם קו חדש, הם רק קישטו את הישן. או צבעו אותו. מזה ענוות רבות לא בוזבזו על נעלים כל כך הרבה מטרים של סרטים, עניבות־ענק, אבזמים בגודל פרסה כמעט, קישוטי מתכת הדומים לאצ־דעות, ואבנים נוצצות.

המצב הגיע לאבסורד: הקישוטים עולים פי כמה מהנעל עצמה. המצב הזה אופייני בעיקר לנעלי הנשף בגיזרת הסנדל.

האשה תמשיך לצעוד בעונה הבאה על גובה העקב של אשתקד. בערב — מקסימום. בבוקר — 2 ס"מ. השינוי האופטימי היחידי שיחול בעקב הוא בחימר. את מקום עקבי הברזל הגבוהים, הנשברים פעמיים בחודש, יתפוס עקב כסף חזק.

★ ★ ★

צימעס אידה בן־גוריון

ד ה עתה יצא לאור בארצות הברית ה־Israeli Cookery — סיפרה החדש של המזונאית הישראלית ליליאן קורנפלד. לילייאן, בוגרת הפאקולטה לתזונה של אוניברסיטת קולומביה, החלה את האפופאה הגאסטרונומית לפני ארבעים שנה, כשזנחה את מקצועה הקודם: מורה לזימרה והתעמלות. היא יכולה להצביע עכשיו בגאווה על שורת ספרים, פרי עטה ותרומתה למטבח הישראלי: מה ואיך לבשל בזמן מלחמה, מה אבשל במנות צנע, מה אבשל, אני מבשלת, המטבח המשובח, הדבש במאכל ובמשקה, חמישים מנות של לאקרדה, ועוד עשרות חוברות.

סיפרה האחרון, שיצא ב־15 אלף טפסים, בכריכה מהודרת, במחיר חמישה וחצי דולאר הטופס, כולל 1000 תפריטים של 75 עדות בארץ. לליליאן יש דעה בלתי משוחדת על יצירתה האחרונה: „אני חושבת שזה יותר מסתם ספר בישול. הוא ממלא תפקיד לאומי גדול. אלף: שומר על מנהגי העדות. בית: מפרסם את ישראל בין הגויים. הוא שווה יותר מאלף מאמרים ונאומים ציוניים ששום אשה נוצריה לא תשים לב אליהם. ספר בישול תמיד יגיע למטבח שלה."

את ההקדמה למטבח הישראלי, כתב בעלה של ליליאן, חוקר המקרא גאליהו קורנפלד. „ביקשתי ממנו שידגיש בה את ההיסטוריה של העם היהודי מתקופת ההשכלה וה־ביל"ויים ועד מרבד הקסמים. כדי שגם ה־גויים והטבהים בעולם ידעו על הנס שקרה לנו."

המזונאית הזדעזעה ביותר כשנשאלה אם גם היא חושבת שהמטבח הישראלי הוא מקרה אבוד: „זה לא נכון. אני לא מסכימה שהאוכל שלנו הוא הכי גרוע בעולם. זה רק הבישול הגרוע במסעדות. בסיורים שלי נוכחתי לדעת שיש אוכל מצויין בבתים פרטיים ובתי מלון גדולים. אני בטוחה שיש לנו את כל היסודות להיות המטבח הכי טוב בעולם, כי לקחנו הכל מן הגויים.

„רק שני דברים הורסים את המטבח האומי שלנו: בצל מטוגן ופלאפל. הטבחים אצלנו חושבים שבלעדיו אי אפשר להכין אוכל טוב. אני חושבת שהוא רק גורם לצרבת. גם עם הפלאפל מגזימים. בחוץ־לארץ חושבים בטעות שזה המאכל הלאומי שלנו. הוא לכל היותר מכביד על העיכול שלנו."

„למה את מנבאת עתיד לאומי?"

„לחציל. בקרוב יהיה המאכל הלאומי שלנו מבוסס רק על הירק הזה. גם בספר שלי נתתי דוגמאות על האפשרויות הבלתי־מוגבלות של שילוב החציל בחיי היום־יום שלנו. כבר היום מותר לי להצביע בבטחון על רצפט צברי במאה אחוז: חציל ב־מאיונז."

חלומה של ליליאן, ילידת קנדה, הוא לתרגם את סיפרה לעברית ולשלוח במו ידיה טופס לנשיא המדינה ולראש הממשלה ואשתו. „כשהתרוצצתי בבתי המלון אחרי תפריטים, היה לי מזל להעתיק את הספציאליטה של אישים ידועים. גיליתי שהמאכל האהוב ביותר על בן־גוריון הוא הצימעס של מלון השרון. מכינים זאת מכוס מים, חצי כוס מיץ תפוזים, חצי כוס יין אדום, שלוש כפות חמאה או מרגארינה, שלושה רבעי ק"ג גזר חתוך לקוביות. מבשלים את כל המצרכים יחד פרט לגזר במשך 10 דקות. מוסיפים לתערובת את הגזר ומאיידים עד שיתרכך.

„לפולה, אשתו, מצאתי שיש סימפאטיה מיוחדת לעוגת שוקולד מעורבת בלבנייה בן־צבי, הנשיא, מעדיף רולדת חצילים של מלון רמת אביב. מאכל טעים מאד המורכב מכבד עוף מגולגל בפרוסות חציל ומוגש ברוטב הולנדי עם אורז ושקדים."

לתל־אביב, עירה, הקדישה המזונאית ב־סיפרה מירשם המורכב מחצאי ביצים קשות מכוסות לבנייה מעורבבת במאיונז ופאפ־ריקה.

למירשם היא קראה: ביצי תל־אביב.

★ ★ ★

אשה ב־240 לירות

ב רחוב ז'נגנוף 217 ייפתח בשבוע הבא מוסד הומאני חדש, אשר יתנוסס תחת השם העברי: בית־ספר לאשה, ובצרפתית Ecole de Maintien. מטרתו הפדגוגית של המוסד היא ללמד, במחיר 240 לירות, את המקצוע: אשה. כי בניגוד לתיאוריה הפאטאליסטית המקובלת, סבורה הנהלת

ליליאן המזונאית

בית־הספר — הקוסמטיקאית עליזה עולש והדוגמנית הצרפתיה לשעבר נדיה ברון — שאשה, כמו מסגר, זה מקצוע נילמד. בכל גיל ורוחב.

ההנהלה, עליזה־נדיה, המייצגת גם את צחת המורים, התכוונה לתפקידה הגדול לא יותר משנתיים. בפרק זמן זה הצליחה עליזה לא להעלות יותר את משקלה, וכן לאלץ את המשורר רפאל אליעז לתת שם למוסד שלה. הוא בחר בעלידיה, אחת הקומפוזיציות של שמותיהן הפרטיים. ההצעה נדיזה — נדחתה.

לפי שיטת עלידיה הרעננה, אין אשה מקצועית חייבת לזכור אם ישו נולד לפני או אחרי ספירת הנוצרים. להיפך, היא הרבה יותר נשית כשהיא בורה משהו. בתוכנית הלימודים, הנמשכת חודשיים בארבעים שעות, מושם הדגש רק על ששת הנושאים הבאים: תנועה, נימוס, לבוש, טיפול עצמי, איפור ועבודה מעשית. פעמיים בשבוע.

בשיעורי תנועה תלמד כל גברת השיאפת, מסיבה זו או אחרת, להיות גם אשה, מהי העמידה הנכונה, כשהיא בשימלה צרה/רחבה/בגדי־ים/מכנסיים. כיצד לשבת על כסא/שרפרף/כורסה/על הארץ/בבגד צר/רחב/במכנסיים. בשיעור נימוס תורה נדיה סידור פרחים, ארוחת־חמש, ומסיבה פרטית. בעוד שבשיעורי לבוש תקבל הגברת הוראות מפורטות סביב הבעייה: התאמת תכשיט לנסיבות.

בקולה האפאטי הבטיחה עליזה כי, כמו בכל בית־ספר מקצועי מהוגן, לא יחנקו גם כאן את הנטיות הסבעיות של התלמידה. יהיה חינוך לפי מגמות שונות. דוגמנית, דוגמנית־צילום, דיילת, אשה כללית, ילדה, אשה 40 פלוס.

למעוניינות יינתנו גם שיעורים פרטיים בהחלט, במחיר שווה לכל נפש — 10־12 לירות לשעה.

רק לגברים הכניסה אסורה. נדיה, אם לבן בן 18 וחניכת דיור ובאלאנסיאגה ובית־הספר לדוגמנית של לוקי — הביעה התנגדות חריפה לקורסים שמטרם לחנך גבר. שהבחורה שלו תחנך אותו.

נידמה היה לנו ששמענו כבר פעם את הפיזמון הנ"ל. מגרונה המטופח של לאה פלטשר. אירנה גיטרי. קולט בלישר. טיפוח החן של ויצ"ו הצעירה, של מועצת־הפועלות. נדיה תיקנה מיד את הטעות הגסה: „יש הבדל עקרוני בינינו. אני נגד ספרים על הראש. חוץ מזה, שמי נדיה."

עלידיה או נדיזה: נדיה ועליזה, מנהלות „בית־הספר לאשה"